

Kissain maa

Gokahdan Saagat 6
Vari Lindén

Kissain maa

Gokahdan saagat 6

Vari Lindén

© 2022 Vari Lindén

Kansi © Hilkka Pohjalainen

Kustantaja BoD- Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja BoD- Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 9789528061663

Sisällysluettelo

Prologi.....	7
Aiemmistä osista tutut hahmot.....	11
Henkiin jääneet.....	15
Matka Arodacariaan.....	57
Tazhyrcien perintö.....	102
Hueshinin vieraanvaraisuus.....	160
Arodacaria.....	250
Uudelleensyntymän tanssi.....	277
Muutoksia suunnitelmiin.....	324
Lohikäärmenevosto.....	343
Lupaus.....	354
Epilogi.....	389
Kirjailijan kiitos ja loppusanat.....	394
Gokahdan tunnetut kansat.....	396

Prologi

Rashigira oli lyöty. Ihmiset valtasivat maan, vaikka Valkoinen Susi oli viime töikseen tappanut denkiavelho Acadorin, katkaisten ihmisten orjuuden näiden sitä ymmärtämättä. Kun denkioiden ote ihmisten hallitsijoista raukesi toistaiseksi, kansa alkoi elää omalla tahdillaan vailla tarvetta vallata enempää maita. Shade oli tovereineen surmannut jokaisen denkioiden johtajista ja lähes kuolematon kansa pysyisi aisoissa, omassa pohjoisessa maassaan useita vuosisatoja.

Eloonjääneitä susia metsästettiin ja vaikka ihmiset olivat nyt omillaan, hätääntyneitä ja loukkaantuneita susia oli mahdollista surmata ihmisen voimin. He olivat oppineet denkioilta scirashien kansan heikkouden siunaamatonta hopeaa vastaan ja ihmiset alkoivat käyttää hopeisia kärkiä nuolissaan. Kärjet teroitettiin niin että irti vedettäessä kärjet irtosivat, joten moni susi koki tuskallisen kuoleman hopean polttaessa heidät sisältä käsin. Pääsemättä käsiksi metallin pintaan, taisteluista selviytyneet papittaret eivät voineet siunata kärkiä susien kehoihin ja näin pelastaa edes heidän henkiään.

Täten hopea alkoi hiljalleen nousta arvossaan ja syrjäytti asemateriaalina suositun raudan. Rashigirassa ihmiset käyttivät rautaa vain talousvälineissä, kuten kuokissa ja

lapioissa. Jopa emäntien võissä roikkuvat pienet puukot alettiin valmistaa hopeasta suojaksi susia vastaan ja pian levisi uskomus että hopean mukanaan pitäminen suojeli ihmisiä susien hyökkäyksiltä. Näin hopeaa alettiin kirjoa myös vaatteisiin ja etenkin varakkaat saivat kirjottua myös lasten vaatteet. Hopeakorut yleistyivät, mutta samalla hopearaha kävi harvinaiseksi. Rahvas alkoi valmistaa kolikoista koruja, joiden maksuun saman arvoinen kolikko ei riittänyt. Varkaudet ja murhat alkoivat yleistyä...

Huhuissa susikansa vaihtui nopeasti 'ihmissusiin' Togeiran kauhutarinoissa ja jälleen vanhat uskomukset nousivat syrjäyttämään todellisuuden. Kun vuosisadat kulusivat, susikansa unohtuisi kokonaan ja ihmissusien pelko täyttäisi koko saarimaan.

Taisteluista täpärästi elossa selvinnyt Valkoinen Susi koitti löytää selvinneitä ennen ihmisiä, mutta hänen parantuessa haavoistaan toverinsa ilvesklaanilaisen Harin kanssa, ihmiset ehtivät hänen edelleen. Neito ei etsinnöistään huolimatta löytänyt ketään. Surmatut sudet kannettiin kaupunkeihin ripustettavaksi seipäisiin voitonmerkkeinä ja surmaajalla oli oikeus ottaa talteen mitä halusi. Sudenhännistä tuli metsästäjien arvomerkkejä hyväksi toviksi, kunnes joku keksi vanhan tavan kerätä kulmahampaat koruihin.

Eteläinen satamakaupunki Morold kasvoi ihmisten muuttovirtauksen myötä suureksi kaupungiksi

satamalaitureineen. Nimeä ei koskaan vaihdettu, karttojen uusiminen oli kallista ja kaikki ensimmäisistä asukkaista olivat eläneet tämän nimen oppineina. Togeirasta saapui aatelisia valvomaan säätyläisten ja maata viljelemään muuttaneiden talonpoikien uskollisuutta Togeiran kruunulle ja kirkolle. He rakennuttivat itselleen korkeita kartanoita, kaupungin käyttöön kirjaston, kirkon ja pienen koulun.

Rakennuksilla havaittiin ja opittiin paljon. Sataman tuntumaan nousi hiljalleen maan ensimmäisiä korkeita taloja, kuten Miyatogin satamakortteleissa oli nähty. Niissä saattoi asua kolmekin perhettä käsityöläisiä. Lähes jokaisella oli ylimääräisiä kaappivuoteita matkalaisille vuokrattaviksi, sillä tavernan ja majatalon rakentaminen vei pitkään aatelisten vaatiessa saada valita kartanoidensa paikat ensin. Ihmisten asuttaman Moroldin ensimmäinen taverna jouduttiin purkamaan ja siirtämään kahdesti...

Ravinteikas maaperä tarjosi vuosiksi runsaat viljasadot, palanutta metsää muokattiin pelloiksi ja vesaikkoja kaskettiin naurispelloiksi. Vaikka viljaa varten maa ei tarvinnut tuhkaa, nauriiden tiedettiin kasvavan parhaiten poltetussa maassa, senhän tiesivät kaikki. Kantojen raivauskin onnistui vain polttamalla, sillä Rashigiran puut olivat uskomattomia. Vuosisatoihin ei Togeiralla oltu tällaisia tukkeja nähty! Sodassa meren taakse rahdatut tukit olivat tehneet laivureista rikkaita miehiä ja Rashigiran maine rehevänä ihmemaana kasvoi.

Rashigiran petoeläinten puuttuminen salli talonpoikien päästää lampaat ja lehmät vapaaksi, kun ne polttomerkitettiin ensin. Viljelmät aidattiin ja koko eteläinen osa saarimaasta

oli nopeasti ihmisten asuttama. Sieltä Valkoinen Susi ei löytäisi yhtäkään omistaan ja parannuttuaan hän suuntasikin etsintänsä pohjoiseen, pääkaupunkinsa raunioiden suuntaan.

Aiemmista osista tutut hahmot

Hari ; Sciirujen kansan Ilvesklaanin mies, merirosvo, kuninkaan tiedustelija, laivalääkäri ja Valkoisen Suden rakastettu. Petomuodoltaan punertavaturkkinen ilves. Ei kykene täysin ihmistä muistuttavaan hahmoon.

Hueshin ; Scitorien, kotkien kansan johtaja, sotapäällikkö ja muinaisten kielten tutkija. Harin pitkäaikainen ystävä. Hyvin vapaamielinen ja estoton persoona. Petomuodoltaan suuri tumma valkopääkotka. Ei kykene täysin ihmistä muistuttavaan hahmoon.

Ijaki ; Susien kansan stragedi ja Shaden hyvä ystävä. Harmaasusien Ijaki toimii yhteyshenkilönä Valkoisen Suden ja sciirujen sekä scitorien välillä matkustaen merillä ahkerasti. Ijaki on tunneälyltään hidas, eikä kovin romanttinen ja rakastuminen merirosvojen parissa kasvaneeseen Harmaasusien Lilaan vei pitkään. Kykenee täysin ihmisenkaltaiseen hahmoon. Katosi Rashigiran taisteluissa.

Lila; nuorena orjaksi ryöstetty harmaasusi nainen. Taishin luotettu taistelija, myöhemmin Shaden henkivartija ja ystävä. Ijakin rakastettu. Pelottava vastus taistelukentillä ja kerännyt suuren maineen. Lilan ruumis löytyi Rashigiran taisteluiden jälkimainingeissa. Susi kaatui surmatessaan ylivoimaisen vastustajan henkensä kustannuksella.

Mor Dar ; Valkoisen Suden Saarella eläneen eristyneen tiikeriklaanin perheen jäsen, joka auttoi Shadea palaamaan sielunkarkoituksesta oman kansansa pariin. Hän toimii neidon isoveljenä ja huoltajana varjoista, hyväksyen vain Harin Shaden rinnalle. Mor Dar on vanhojen tapojen edustaja ja haluaa palauttaa lohikäärmeiden aikakauden Arodacariaan. Miehen petomuoto on tiikeri, jolla pienikokoinen sciiro voi omassa hahmossaan ratsastaa. Ei kykene täysin ihmistä muistuttavaan hahmoon ja on aina iholtaan ja turkiltaan raidallinen. Katosi Rashigiran taisteluissa.

Scuri ; Sciirujen Tiikeriklaanin pelottomin taistelija ja merisorvo Taishi Nairin aseman perinyt merirosvokapteeni. Harin laivatoverina pitää itseään ilveksen isovelihahmona ja rakastaa romantikkona onnellisia loppuja. Scurin petomuoto on valtava punaturkinen tiikeri, jolla suurikokoinenkin sciiro voi omassa hahmossaan ratsastaa. Ei kykene täysin ihmistä muistuttavaan hahmoon ja on aina iholtaan ja turkiltaan raidallinen. Katosi Rashigiran taisteluissa.

Shade ; Scirashien, susien kansan kuningassuvun viimeinen jäsen, Valkoinen Susi ja sciirujen merirosvokapteeni Taishi Nairin ristiverinen tytär. Shade on lempeä sielu, joka on kärsinyt ihmisten käsissä, niin yksilönä kuin kansansa johtajanakin. Susien kansan hävittyä sodan ihmisiä vastaan Sade on piilotellut ja vaeltanut rakastettunsa Harin mukana etsimässä sodasta selviytyneitä susia. Petomuodoltaan pienikokoinen valkoturkkinen susi. Kykenee täysin ihmisenkaltaiseen muotoon.

Acador ; muinaisenakin pidetty denkia, voimakas velho

joka on ollut taustavoimana monien vuosisatojen sodissa ihmisten taustalla. Denkioiden ruhtinaan sitkein kenraali, jonka tarkoitusperät ovat vielä tuntemattomat. Acador surmasi Tulen lohikäärme Araromin Rashigiran taisteluissa samoin kuin sciirojen prinssi Dairon. Shade surmasi Acadorin viimeisenä saavutuksenaan ennen ihmisten voittoa.

Sanom ; sciirojen kuningatar, ihmisten kasvattama hopeakuun jäsen ja Dairon äiti. Papitar ja parantaja.

Lio ; sciirojen kuningas ja Dairon isä. Mustapanterien klaanin päämies on henkensä Shadelle velkaa tämän katkaistessa hyvin vanhan kirouksen kuningassuvun yltä. Rauhallinen ja harkitseva, mutta suuttuessaan vaarallinen. Mustapanterien tapaan luontainen taistelija.

Noir ; tiikeriklaanin nainen, joka oli määrätty Dairon apulaiseksi.

Crasir ; Valkoisen Suden Saaren tiikeriklaanin nainen, joka auttoi Shadea tämän saapuessa saarelle ihmisruumiissaan. Lempeä ja rauhallinen nainen, joka haavelee omasta perheestä ja omaa taipumuksen haalia orpolapsia huomaansa.

Dairo ; sciirojen kruununprinssi ja Shaden kihlattu. Oman arvonsa hieman liian vakavasti ottava nuorukainen. Hurjapää ja varteenotettava soturi, joka tuntee kuitenkin suurta vastuuta kansastaan. Dairon uhrauduttua Rashigiran taistelussa Shaden puolesta hänen sielunsa on katkaistu uudelleensyntymän ketjusta, eikä hän voi enää syntyä uudelleen.

Sanasto kansoista kirjan takana.

Aiemmin ilmestyneet osat:

Hopeakuun helmi, 2018, Gokahdan saagat 1

Tansivien puiden metsä, 2018, Gokahdan saagat 2

Icanan taru, 2019, Gokahdan saagat 3

Rashigiran toivo, 2019, Gokahdan saagat 4

Merirosvojen kuningas, 2019, Gokahdan saagat 5

Henkiin jääneet

Metsä ei ollut koskaan hiljainen. Päivisin linnut pitivät konserttiaan, liverrys ja laulu kuului kaikkialla, vaikka vanha metsä oli palanut maan tasalle. Uusi puusto nousisi hiljalleen vuosi vuodelta korkeammaksi ja palaneen metsän tuhka ruokki uusia versoja. Linnuille riitti ruokaa yllin kyllin. Öisin petolinnut kutsuivat toisiaan, huonosti piiloutunut päiväeläjä jäi helposti vankkoihin kynsiin ja pieneläinten määrä pysyi tasaisena. Ihmisten maanviljelys lisäsi rottien määrää, mutta yltäkyläisyydessä lisääntyvä petolintukanta kasvoi samalla. Satunnaisesti saattoi nähdä valtavia kotkiakin, jotka tulivat varmasti laivojen perässä muualta.

Ihmisten ansiosta muut pedot eivät menestyneet. Sudet oli metsästetty pelon ajamana sukupuuttoon, kettuja jahdattiin turkkien vuoksi, kärpät, näädät ja vesikot kokivat joko saman kohtalon, tai pyydettiin tuholaisina kanatarhoja kiusaamasta tai purojen kalamääriä pienentämästä. Pian pehmeistä turkiksista tulisi kallis tuontituote, ylellisyys johon vain aatellisilla olisi varaa. Rahvaan pitäisi selvitä sillä mitä pystyisivät itse kasvattamaan, kuten lampaiden ja vuohien nahoilla.

Vain öisin ihmisten jatkuva puurtaminen ja peltojen laajentaminen taukosi ja maata kauemmin asuttaneet saivat vihdoinkin liikkua vapaammin. Heitä ei kuitenkaan ollut

montaa. Metsän vuosisatoja alleen piilottama ravinteikas multa peitti tuoksullaan vastakynnettyjä peltoja ja vesakoiden reunoja. Pajut nousivat nopeasti purojen varsille ja pikkulinnut löysivät itselleen paratiisin tiheistä hyönteisiä kuhisevista rantapensaikoista.

Osa puroista tosin koki suuren mullistuksen ja sameutuivat vuosiksi metsän tuhon myötä. Poltettu maaperä vyöryi ilman metsien juuristoja purojen uomiin ja ihmiset joutuivat avaamaan tukkeutuneita väyliä ettei vesi nousisi uusille viljelysmaille. Purojen vedestä tuli juomakelvotonta vuosiksi ja talojen maille kaivettiin kaivoja jotta saataisiin riittävästi vettä talonväelle. Edes niiden vesi ei ollut ensin täysin juomakelpoista, joten merimiesten tavasta lisätä rommia veteen tuli tapa myös kuivalla maalla. Oluesta tuli nopeasti turvallisempana pidetty juoma.

Shade katsoi täyttä kuuta, joka nousi hitaasti taivaalle hahtuvaisten pilvien lomitse. Hän istui meren rannalla, pienen poukaman syvimmässä varjossa, suojassa katseilta, vaikka matala taimikko kivikon äärellä ei vielä tarjonnutkaan suojaa. Kirkas tähtitaivas tuikki menetettyjen rakkaiden muistoa, kun lempeät aallot kutittivat hänen jalkojansa vasten. Matala ranta oli kirkasvetinen ja karkeahiekkainen, hän näki vielä hiljattain harvinaistuneita simpukoita siellä täällä. Rannassa kaislikko ja vesaikko suojasivat vielä tätä poukamaa kovien sateiden mutavyöryiltä. Edes jotain olisi vielä hetken ennallaan.

Hän oli tavallisimmassa hahmossaan, ihmisen kaltaisena,

Seikkailu jatkuu. Ihmisten vallattua Rashigiran Shade ja Hari ovat piilotelleet metsissä etsimässä selvinneitä scirasheja. Shaden havaitessa tuoreen jäljen he juoksevat suoraan ansaan ja joutuvat viimein pakenemaan maasta.

Edessä on suuria tunteita ja kohtaamisia, kun Shade tajuaa ettei ole tervetullut mihinkään. Hari valmistautuu kohtaamaan rakastettunsa painajaiset, kun suden vastuuntunto ja syyllisyys saavat neidon mielen synkkenemään pelottavaan suuntaan. Parin tulevaisuus on uhattuna, sillä prinssinsä menettäneet sciirot eivät hyväksy sudelle uutta puolisoa.

Matka vie nyt mantereelta toiselle niin ystävien kuin vihollistenkin parissa. Denkiat nostavat vielä päätään, sciirot halveksivat Shadea ja sudet ovat joko paenneet tai kuolleet.

Sodan arvet näkyvät jokaisessa, mutta vastustuksesta huolimatta Arodacariassa on paikka, jonne Shadea vetää niin vastuu kuin kaipaus.

Voiko ratsunsa menettänyt elämän ylipapitar vielä nostaa viikatteensa ja voiko rituaali vielä parantaa maan?

